

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5026/2548

นายประดิษฐ์ เจริญนิธิโชติโจทก์ บริษัทเสริมสุข จำกัด (มหาชน)จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 650

## ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยเลิกจ้างโจทก์โดยอ้างว่าโจทก์ใช้ตำแหน่งหน้าที่พิจารณาอนุมัติการยืมทรัพย์สินที่ไม่สามารถยืมได้ เพราะเป็นทรัพย์สินประเภทยืมใช้สอยเปลืองออกนอกบริเวณโรงงาน แต่จำเลยไม่ได้นำระเบียบข้อบังคับมาแสดง ทั้งข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างของจำเลยก็มิได้ระบุนิยามคำว่าทรัพย์สินประเภทใช้สอยเปลืองไว้ จึงต้องบังคับตาม ป.พ.พ. มาตรา 650 ซึ่งหมายถึงทรัพย์สินชนิดใช้ไปสิ้นไป แต่ทรัพย์สินที่โจทก์อนุมัติให้ พ. ยืม คือ สายไฟฟ้า ท่อหุ้มสายไฟฟ้า ปลั๊กไฟฟ้าตัวผู้ ปลั๊กไฟฟ้าตัวเมีย เบ้าปลั๊กไฟฟ้า ไม่ใช่ทรัพย์สินชนิดใช้ไปสิ้นไป จึงไม่ใช่ทรัพย์สินประเภทยืมใช้สอยเปลือง การกระทำของโจทก์จึงไม่เป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับหรือระเบียบเกี่ยวกับการทำงานทุจริตต่อหน้าที่ หรือจงใจทำให้นายจ้างได้รับความเสียหาย การเลิกจ้างโจทก์เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม จำเลยต้องจ่ายค่าชดเชย ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี สิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ค่าโทรศัพท์ ค่าเสียหายจากการเลิกจ้างไม่เป็นธรรมพร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเลิกจ้างโดยโจทก์อ้างว่า โจทก์ใช้ตำแหน่งหน้าที่พิจารณาอนุมัติการยืมทรัพย์สินที่ไม่สามารถยืมได้ เพราะเป็นทรัพย์สินประเภทยืมใช้สอยเปลืองออกนอกโรงงานเป็นการฝ่าฝืนข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง กระทำการใด ๆ ให้บริษัทจำเลยได้รับความเสียหาย ฝ่าฝืนกฎข้อบังคับหรือระเบียบเกี่ยวกับการทำงานหรือคำสั่งอันชอบธรรมของนายจ้าง จงใจทำให้นายจ้างได้รับความเสียหาย ทุจริตต่อหน้าที่ การเลิกจ้างโจทก์ดังกล่าวเป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม ขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าโทรศัพท์ค้างจ่ายจำนวน 2,200 บาท ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีจำนวน 1,588 บาท ค่าชดเชยจำนวน 190,568 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันเลิกจ้างเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมจำนวน 571,704 บาท สิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าจำนวน 23,821 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันเลิกจ้างเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าชดเชยจำนวน 159,200 บาท ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีจำนวน 1,326.67 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 สิงหาคม 2546 อันเป็นวันเลิกจ้างและวันที่ 5 สิงหาคม 2546 ตามลำดับ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ และจ่ายสิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าจำนวน 11,276.67 บาท ค่าโทรศัพท์จำนวน 2,146.42 บาท ค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม จำนวน 79,600 บาท พร้อมดอกเบี้ยของเงินทั้งสามจำนวนอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 28 สิงหาคม 2546 อันเป็นวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ คำขออื่นให้ยก จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า ทรัพย์สินประเภทยืมใช้สอยเปลืองตาม ป.พ.พ. มาตรา 650 ระบุว่าจะหมายถึงทรัพย์สินชนิดใช้ไปสิ้นไป แต่ทรัพย์สินที่โจทก์อนุมัติให้นายพินันท์ยืมคือสายไฟฟ้า ท่อหุ้มสายไฟฟ้า ปลั๊กไฟฟ้าตัวผู้ ปลั๊กไฟฟ้าตัวเมีย เบ้าปลั๊กไฟฟ้า ไม่ใช่ทรัพย์สินชนิดใช้ไปสิ้นไป จึงไม่ใช่ทรัพย์สิน

ประเพณีมิใช่สิ่งเปลี่ยน และจำเลยไม่ได้นำระเบียบข้อบังคับของจำเลยมาแสดง ทั้งข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างก็ไม่ได้ระบุนิยามคำว่า ทรัพย์สินประเพณีใช้สิ่งเปลี่ยนไว้ จึงต้องบังคับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนั้น โจทก์อนุมัติให้นายพินันท์ยืมทรัพย์สินของจำเลยจึงไม่เป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับการทำงานหรือข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง เมื่อการกระทำของโจทก์ไม่ฝ่าฝืนกฎข้อบังคับหรือระเบียบเกี่ยวกับการทำงาน ทุจริตต่อหน้าที่ จึงใจทำให้นายจ้างได้รับความเสียหาย จำเลยต้องจ่ายค่าชดเชย ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี สิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ค่าโทรศัพท์ ค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมพร้อมดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ พิพากษายืน.

## องค์คณะ

วิเทพ พชรภิญโญพงศ์ . วิชัย วิวิทเสวี . วิธวิทย์ หิรัญรุจิพงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา . ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th . <https://thaideka.online/deka/5026/2548>